

ASLI TOHUMCU • Cevizin Şarkısı

ASLI TOHUMCU Aralık 1974'te Leverkusen'de doğdu, Bursa'da büyüdü. İngiliz Dili ve Edebiyatı öğrenimi gördü; çeşitli yayınevlerinde editörlük, TRT 2'de sunuculuk ve danışmanlık yaptı; kitap ekleri çıkardı. 2003'te *Abis*, 2006'da *Yok Bana Sensiz Hayat*, 2010'da *Şeytan Geçti ve Taş Uykusu*, 2014'te *Ölü Reşat*, 2017'de *Sevil de Seville* (Seyhan Argun'un çizgileriyle), 2018'de *Durmadan Leyla* ve 2020'de *Kötü Kalp* adlı kitapları yayımlandı. Kutlukhan Kutlu ile 2015'te *Güçoburlar* adlı derlemeyi ve 2018'de *İstanbul: 2099* adlı antolojiyi hazırladı. Kitapları çeşitli dillere çevrilen Tohumcu, *Kadın Öykülerinde İstanbul*, *İstanbul Sokakları (101 Yazardan 100 Sokak)* ve *Merhaba Asker* adlı derlemelere öyküleriyle katkıda bulundu. Çocuklar için *Bolbadım Günlükleri*, *Eksimus Serüvenleri*, *Karadankaçanlar*, *Dünyayı Döndüren Kız*, *Üç, İkiii, Birr*, *Ateş!*, *Hışır Hışır Kırt Kırt*, *Herkesin Evine Döndüğü Gün*, *Benim Babam Kötü Örnek* ve *Öyle Değil, Böyle!* adlı kitapları yazdı. Kızı Tomris'le İstanbul'da yaşıyor.

İletişim Yayınları 3116 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 551

ISBN-13: 978-975-05-3257-3

© 2022 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2022, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devkaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ASLI TOHUMCU

Cevizin Şarkısı

*bana bu hikâyeyi
yazma cesaretini veren duygu'ya...*

*canavarlarından kurtulmaya çalışan
bütün kadınlara...*

bir ev yanarken yanan sadece beton, demir ya da ahşap mıdır? öyle olmadığını çocuklar bile bilir. sezen de biliyordu.

çocukluğunun her ânına aralıksız tecavüz eden o... erkenden büyümek zorunda kalışının, kışından çıktığı kadını dizlerinin arasına sıkıştırıp yıkamalarının, apışarası kokan sabunların, istisnasız her bir sabunun evdeki, annesinin kat kat tülbent sarılarak bastırılmış tepelerinden akan ve hiçbir sabunun temizleyemediği uyuşturuculu sütün, vücudunda isteği dışında yükselen kendi tepeciklerinin, biri aşağıda biri yukarıda ama hep erkeklerin gözü hizasında, bir odanın tavanındaki örümcek ağına, bir diğerinin sıvasındaki çatlağa, banyodaki kırık fayansa, mutfaktaki sarkmış dolap kapağına gizlenmiş, o daima gözleyen gözleri anneanesi suzan'ın, anneannesinin o daima yargılamak için gözleyen gözlerinde parıldayan yaratıcı cezaların, sezen'in etiyile birlikte kopan tırnağının, anneannesinin çeke çeke altındaki deriyi kızarttığı favorilerinin acısının ulaşmadığı dünyası annesinin, o dünyadan altına işeyecek kadar ürken, yine de apışarasındaki tüylerden kurtulması için onları yakmasını öneren elif

teyzesinin, bütün hayal kırıklıklarının acısını annesini tetikleyerek yatıştıran elif teyzesinin, annesine anlayamadığı bir nedenden gıpta eden elif teyzesinin, gıptanın habisliğinin, onca habisliğin içinde sadece kendisine gülümseyen, zamanın geri kalanında yaşlılara has ıslak gözler ve asık bir suratla dolaşan cemile teyzesinin, kalbini ona açtığı halde ölü koktuğu için doya doya sarılamadığı cemile teyzesi ile salonun ortasına gömülü iki canavarın kokusu doluyordu sezen'in genzine.

sabaha kadar çıtır çıtır yandı doğup sakatlandığı ev. çok değil, bundan dört-beş gün önce bacaklarının arasından akmasaydı o lanet telve, yakmayabilirdi evi. ancak telve aktı. ev yandı.

sıcak küllere doğru okkalı bir tükürük salladı sezen. “bakın kim kazandı sonunda.”

geyiğe bindi gitti arkasına bakmadan.